

*Šią knygą skiriu Maureenai King, kuri, nors ir
iškeleivusi amžinybėn, niekada nebus pamiršta.*

PROLOGAS

Birželio 17

Patekę į kraujagyslę, kvaišalai pasklido kūnu, ir Eimė Vaild užsimerkė. Mintyse regėjo, kaip palikdami nuostabų balutėlį šleifą narkotikai skuba pasiekti smegenis.

Poveikį pajuto iškart. Pasinėrė į kone skausmingą palaimą. Euforijos sparnais išskrido į kitą planetą, naują, dar neatrastą pasaulį. Niekas nėra suteikęs jai tiek malonumo. Oda, raumenimis ir sausgyslėmis viena po kitos nusirito ekstazės bangos, pasiekiančios, regis, net kaulų čiulpus. Dar kiek, ir nežemiškas pojūtis ėmė malšti, bet Eimė troško, kad šitai tęstųsi.

Neišaik. Aš tave myliu. Man tavęs reikia. Pasilik, šaukė, prašė ir maldavo jos protas, beviltiškai stengdamasis kuo ilgiau patirti ekstazę.

Paskutiniai palaimingi kūno virpesiai liovėsi, ir ji pasuko galvą kairėn, idant kaip visada, abiem drauge susileidus heroino, vogčia nusišypsotų Markui, savo meilužiui, bičiuliui ir sielos draugui.

Nors jautėsi nuvargusi ir viliojama užsimiršimo tamson, kuri užklupdavo kaskart, gavus dozę, Eimė suprato, jog Markui kažkas atsitiko.

Žinojo, kad juodu sėdi ant grindų kažin kokiame kambaryje. Kad pro džinsinį švarkelį į nugarą plūsta radiatoriaus šiluma. Kad ranką kausto antrankis, bet visa tai jai buvo nė motais. Kas gali rūpėti, patyrus tokią palaimą?

Pabandė ištarti bičiulio vardą, bet jai nepavyko.

Markui kažkas negerai.

Jo akys nebuvo užmerktos, užliūliuotos šilto snaudulio. Jis sėdėjo išsiplėtusiais vyzdžiais ir nemirksėdamas spoksojo į lubas.

Eimei norėjosi Marką paliesti, papurtyti, išbudinti. Apdovanoti įprasta šypsena, o tada atsiduoti tamsybėms.

Tačiau kūnas sustingo.

Kažkas čia ne taip. Susileidus narkotikų jį ir anksčiau persmelkdavo nuovargis, būdavo mieguista ir nerangi, bet visada likdavo jėgų priglusti prie Marko.

Jautėsi išsekusi, akių vokus lipdė miegas, bet nevalia užmigti, nepamėginus paliesti draugo.

Sukaupusi jėgas Eimė pabandė pajudinti bent pirštą — tuščias darbas. Raumenys atsisakė paklusti.

Kad ir kaip stengėsi nepasiduoti pamažu apninkančiai blausai, atrodė, tarsi kas trauktų antklodę jai ant galvos.

Jautėsi išsekusi, silpna, neįgali pasipriešinti protą temdančiai juodumai, bet žinojo: ji reikalinga Markui.

Tik kas iš to? Eimei nepavyko atsiplėšti nuo besivejančių šešėlių.

Spėjo išgirsti, kaip užsitrenkia buto durys, o tada sunkūs akių vokai nusileido.

Negalėdama apsikęsti nuolatinio tarškėjimo kairėje ausyje Kima kietai sukando dantis.

Pro atvirą orlaidę, gaudančią retus vėjo gūsius birželio tvankumoje, į garažą įskrido drugys ir ėmė plaktis į šešiasdešimties vatų lempą. Bet ne jo sparnų plazdenimas erzino Kimą.

— Jei atsibodo, šiaušk iš čia! — paliepė, kai rūdžių dribsnių, atskirtų nuo stipinų, kruša apnešė jai džinsus.

— Neatsibodo, aš tik galvoju, — Džema pakėlė galvą ir užsižiūrėjo į drugį, kurį netrukus ištiks aneurizma.

— Taip ir patikėjau, — sausai atšovė Kima.

— Svarstau, ar nunešti jai gėlių, ar įteikti puokštę jau namuose?

— Hmm... — toliau gremždama stipinus numykė detektyvė.

Žinojo, kad Brajentas, kaip ir daugelis kitų, nepritaria jos bičiulystei su paaugle — merginą išnaudojo, o galop dargi pasiuntė Kimą nužudyti mirtina jos priešė, gydytoja Aleksandra Torn.

Kolegos nuomone, tai mergšei vieta Dreik Holo kalėjime, kur nūnai buvo uždaryta jos motina ir kur ji pati susipažino su sociopate psichiatre. Kai Kima įkišo Aleksą už grotų, padarydama galą liguistiams jos bandymams su ligoniais, ši išsikėlė sau gyvenimo tikslą nepraleisti nė vienos progos apkartinti inspektorei gyvenimą.

Pasak Brajento, draugystė su žmogumi, kuris norėjo tave nudėti, neįmanoma. Jokiomis aplinkybėmis. Deja, šįsyk kolega prašovė. Mat Kima puikiai žinojo du dalykus: pirma, Aleksandra Torn — tikra manipuliavimo meistrė, puikiai mokanti pasinaudoti žmogaus silpnybėmis, tomis, apie kurias jis žino, ir tomis, apie kurias nė nenutuokia. Antra, Džema nekalta dėl savo sumautos vaikystės.

Kima ne šiaip ignoravo klausimą apie gėles. Juk mergaitė viso labo svaičioja.

Visą Džemos gyvenimą motina laisvėje neužsibūdavo, dukterį vis užkraudavo giminėms. Tie sutikdavo ją pagloboti, bet galiausiai norinčiųjų su Džema terliotis nebeliko. Kad nemirtų badu, ji griebėsi paskutinio šiaudo — ėmė prekiauti savo kūnu. Balažin kodėl ir toliau palaikė ryšį su motina, lankydavo ją kalėjime.

Kitą savaitę toji moteris turėtų išeiti į laisvę, bet jau nesyk yra prisivirusi košės, ir bausmės laikas vis nusitęsia.

Kartą Kima užsiminė, kad neturėdama ką valgyti Džema geriau jau tegul užsuka pas ją, užuot ėjusi pasidavinėti į gatvę. Gurmaniški patiekalai — ne Kimos stichija, bet ji visada gali pagruzdinti bulvyčių ar pašauti į orkaitę picą.

Džema mielai pasinaudojo kvietimu, nors prieš mėnesį pusei dienos įsidarbino Dadlio bibliotekoje.

— Tai kaip sekasi darbe? — nusuko kalbą Kima.

Džema iškišo liežuvį ir suplerpė. Inspektorė nusijuokė.

Kartais ta mergina atrodydavo gyvenimo vėtyta ir mėtyta brandi moteris, o kartais — aštuoniolikmetė, ir tiek.

Ir nutik tu man taip, kad būtent šiandien Kima neprieštaravo netikėtam Džemos apsilankymui.

— Klausyk, Džema, gal tas darbas ir nėra smegenis...

— ... bukinantis, — įsiterpė pašnekovė. — Nuo tokio darbo skystėja smegeninė, — pridūrė išsiviepdama. — Išduodu knygas; priimu knygas. Sudedu į lentynas. Vakaraais, prieš užsidarant, atlieku visų geidžiamą darbą — nuvalau bendro naudojimosi kompiuterių klaviatūras.

Kima nuslėpė šypsena. Buvo kur kas smagiau klausytis, kaip mergina skundžiasi darbu, užuot aimanavusi, kad niekaip negali jo susirasti.

— O vakar prie manęs prieina miela senučiukė, — Džema

pakilo ir susikūprinusi nudavė, kad eina pasiramsčiuodama lazdele. — „Atsiprašau, širdele, gal galėtum parodyti, kaip šias nuotraukas nusiųsti sūnui į Naująją Zelandiją?“ Ir pakišo man Adomo ir Ievos laikų skaitmeninį fotoaparata. Dievaži...

— Pala, — nutraukė pasakojimą Kima, nes suskambo jos telefonas. — Stoun, — atsiliepė braukdama nuo džinsų rūdis.

— Atsiprašau, kad trukdau, ponია, — pasakė dispečeris, — bet kažkas vyksta Holitrėje. Pranešimas nerišlus. Išgirdau tik adresą ir vieną žodį.

— Sakyk adresą, — Kima pakilo.

— Čoserio namas, butas 4B.

Inspektorei skrandis sustojo. Juk tai tas pats namas, tik trimis aukštais žemiau. Ir iškviesti ją turėjo būtent šiandien, ne šiaip kurią suknistą dieną.

— Gera, važiuoju. Tegu ir Brajentas nieko nelaukia.

— Bus perduota, ponია.

— O kas per žodis? — paklausė. — Ką pasakė?

— Išgirdau žodį „lavonas“, ponია. „Lavonas“.

2

Apžergusi „Ninja“ motociklą, Kima lengvai įveikė gatvių, aklagatvių ir apvažiavimų labirintus, patraukdama smalsius žvilgsnius visų, kas, tikėdamiesi bent menkiausios vakarinės vėsos, pusnuogiai iškišo nosis laukan.

Saulė nusileido prieš ketvirtį valandos ir dangus tebedegė marmuro raudonių, bet oro temperatūra nukrito vos žemiau nei dvidešimt laipsnių. Naktis vėl žadėjo būti tvanki ir slogi.

Apvažiavusi išparduotuves Kima nurūko link Čoserio namo, vidurinio daugiabučio dangoraižio pačiame Holitrėjaus centre.

Apgyvendintas visuomenės atmatų, tai buvo prasčiausios reputacijos Holitrėjaus daugiabutis.

Čoserio name praėjo ir pirmieji šešeri Kimos metai. Paprastai jai pavykdavo tų dienų prisiminimus nugrūsti į tolimiausią atminties kertę. Bet tik ne šiandien. Nūnai jie vėl užplūdo Kimą, lyg visa būtų nutikę tik vakar.

Pravažiavusi tarp dviejų policijos automobilių, pro greitosios pagalbos furgoną ir pirmojo reaguojančiojo asmens motociklą ji pastatė savąjį už Brajento „Astra Estate“. Seržantas gyveno keletu mylių arčiau, be to, ji užtruko išlydėdama Džemą. Išplėtusi akis toji netvėrė smalsumu, kurgi Kimą iškvietė.

Detektyvė neatskleidė, nes ir pati nežinojo.

— Žiūrėkit, kiaulė ant moco! — pasigirdo balsas minioje, kai inspektorė nusiėmė šalną.

Ji papurtė galvą, perbraukė šalmo suplotus trumpus juodus plaukus. Taip, kiaule jos niekas nevadino mažiausiai — kiek? — kokias tris dienas.

Rėksnio sėbrai prapliupo juoku, bet Kima, nekreipdama į juos dėmesio, nudrožė prie įėjimo į daugiaaukštį.

Praėjo pro išorinę užkardą, tada — vidinę, kol laiptinėje atsidūrė priešais konstelbių sieną.

Liftas dešinėje kybojo žemiau grindų lygio, jo atdaros durys nepaliko abejonių, kad keltuvą sugedęs.

— Labas vakaras, ponija, — konstebė žengė į priekį. — Veikia tik vienas, — ji pabaksnojo į ekraną, kuris rodė liftą dabar sustojus penktame aukšte. — Išvedame gyventojus iš aukščiau ir žemiau esančių aukštų.

Kima tik palinkčiojo galvą. Laiptai liko policijai, liftas — gyventojų reikmėms.

Evakuoti visą pastatą dėl incidento viename aukšte — prasta mintis, todėl reikėjo suktis iš padėties.

Ji patraukė prie laiptų ir ėmė kopti į ketvirtą aukštą.

Ačiū Dievui, per tris mėnesius nuo tada, kai tirdama didelę bylą detektyvė nukrito nuo dviaukščio pastato stogo ir susilaužė blauzdikaulį, koja sustiprėjo ir lengvai susidorojo su krūviu.

Kiekviename aukšte stovėjo po būrelį pareigūnų, turinčių užtikrinti, kad niekas neitų į įvykio vietą. Ketvirtame aukšte budintis policininkas nusišypsojo ir palaikė inspektorei atidarytas laiptų aikštelės duris.

Štai ir atlapotos buto, kuriame įvyko incidentas, durys.

Kima jau ruošėsi žengti per slenkstį, kai kelią jai pastojо inspektorius Plantas.

— Kas per?..

— Gal gali palūkėti? — paprašė jis ir grįžtelėjo į butą.

Kima įsistebeilijo į kolegą. Geraį pažinojo šį vyruką, ne kartą dirbo drauge. Kokius pokštus jis čia krečia?

— Plantai, jei nepasitrauksi nuo...

— Tavo partneris, Brajentas, — sutrikęs ėmė aiškintis pareigūnas. — Nenori, kad eitum vidun.

— Ką, po velnių, čia kliedi? — įširdo Kima. Šis butas — nusikaltimo vieta, ji — detektyvė inspektorė ir nori įeiti. — Man nuspįjaut, ką...

Kima nutilo, nes Plantui už nugaros pasirodė Brajentas ir inspektorius pasitraukė.

Seržanto veidas buvo papilkėjęs ir suvargęs, akys pilnos siaubo. Taip baisiai jis neatrodė net tada, kai paskutinės didelės jų bylos tyrimo metu gulėjo sužeistas ant grindų, o ji laikė prispaudusi ranką jam prie pilvo, stengdamasi sulaikyti iš žaizdos srūvantį kraują. Jei konstebliai nežinotų, kad Brajentas yra detektyvas seržantas, kas nors jau gaubtų jį folijos antklode.

— Brajantai, kokia velniava?..

— Neik ten, bosc, — ramiu balsu įspėjo seržantas.

Kas čia nutiko, nesuprato Kima.

Drauge juodu matė visko, ką blogiausio žmogus gali pa-

daryti kitam žmogui. Regėjo kūnų, nuo kurių dvoko riedavo nosį. Supuvusių lavonų, kuriuose knibždėdavo lervų ir musių. Yra iškasę niekuo nenusikaltusių paauglių kūnus. Brajentas žino, kad jos skrandis gali atlaikyti bemaž viską, tad kurių galų dabar sumanė neleisti jos į įvykio vietą?

Seržantas pasivedėjo bosę šalin.

— Kima, prašau kaip draugas. Neik ten.

Darbe Brajentas niekada nėra kreipęsis į ją vardu. Nė karto.

Ką, po velnių, jis ten pamatė?

Kima giliai įkvėpė ir įrėmė į kolegą žvilgsnį.

— Brajentai, šalin iš kelio. Tuoju pat.

3

Kima perėjo išsirikiavusių policininkų tuneliu, kuris tęsėsi iki pat nusikaltimo vietos. Nepatraukė niekieno dėmesio. Juk visi laukė atvykstant detektyvės inspektorės, todėl nežinia, kokia musė įgėlė Brajentui, pagalvojo Kima, jusdama, kad seržantas neatsilikdamas kulniuoja jai iš paskos.

Suknistas isterikas.

Uniformuotų pareigūnų siena prasiskyrė, ir Kima apmirė.

Keletą akimirkų garsai nuščiuvo, pasaulis sustingo ir Kimos žvilgsnį prikaustė vaizdas priešakyje. Burna perdžiūvo, ir jai pasirodė, kad tuoju nualps. Pajuto, kad Brajentas prilaiko už alkūnės.

Kima grįžtelėjo į kolegą. Jo veide šmėkščiojo baimė ir susirūpinimas. Ir tada ji suprato. Štai nuo ko Brajentas stengėsi ją apsaugoti.

Nurijusi šleikštulį ir stengdamasi nusikratyti pojūčio, jog išgyvena šias minutes sulėtintu režimu, ji vėl nukreipė akis į vaizdą priešakyje.

Nugara į radiatorių sėdėjo išsekęs, juodaplaukis, maždaug dvidešimties metų vaikiną. Jo negyvos, blizgančios akys spoksojo į tolį, galva buvo nusvirusi kairėn. Kaulėtos kojos skendėjo džinsuose. Pieno baltumo rankos, ne ką storesnės už biliardo lazdas, karojo iš trumpų marškinėlių rankovių.

Akivaizdžiai negyvas jaunuolio kūnas staiga sujudėjo ir ėmė ritmingai kratytis. Kima nusekė akimis dešinę jo ranką, ištiestą kiek toliau nuo kūno. Žvilgsnis sustojo prie plaštakos. Vaikino riešą kaustė prie radiatoriaus prirakintas antrankis, o antras jų juosė riešą merginos, kurią medikams gaivinant trūkčiojo vaikino lavonas.

Pamažėl Kima ėmė vokti aplinkos įvykius, tarsi kas būtų nuėmęs nuo galvos ausines.

— Manau, turime ją vežtis, Džefai, — tarė vienas paramedikas. — Dukart atgaivinom, bet toliau...

Jis nutilo, nes aiškinti pasekmes nebuvo prasmės.

Kima pasitraukė į šalį ir paramedikai lengvai užkėlė merginą ant ratuotų neštuvų. Svarbiau išsaugoti gyvybę nei įkalčius.

Tyrimas nebus pradėtas tol, kol medikai neatliks savo darbo.

Mergina atrodė liesesnė net už mirusį vaikiną. Jos kaulus dengianti plonytė oda vietomis karojo. Jaunas veidas buvo prakaulus, su išsišovusiais skruostikauliais ir smailu smakru. Aplink akis plytėjo juodi ratilai, o kūnas buvo nusėtas daugybės smulkių žaizdelių.

Vežama prie durų ji tyliai sudejavo.

Pro šalį eidamas antras paramedikas paspyrė kažkokią šiukšlę. Ji atriedėjo Kimai prie kojų.

Stoun išgirdo, kaip Brajentas staiga įtraukė oro, o tada ji nudelbė akis į tuščią kokakolos butelį.

Stengdamasi nepraskysti Kima apsidairė. Būgštavo, kad visų akys bus nukreiptos į ją. Laukė kažin kokios aplinkinių reakcijos į tai, apie ką norėjo šaukti kiekviena jos būties ląstelė.

Tačiau niekas nežiūrėjo jos pusėn. Ir kodėl turėtų? Juk jie nieko nežino.

Prie radiatoriaus prirakinti berniukas ir mergaitė. Koka-kolos butelis. Toks pat butas, tik keletu aukštų aukščiau.

Lauke šutra. Berniukas miręs, mergaitė gyva.

Niekas juk nežino, kad šiame bute Kima išvydo siaubingiausio savo gyvenimo įvykio rekonstrukciją.

Žino tik Brajentas, bet kai kurių dalykų nenutuokia net jis.

To, kad šiandien sukanka lygiai trisdešimt metų nuo tos siaubingos dienos.

4

Buvo beveik vienuolikta, kai Kima pastatė „Ninja“ prie Heilsoveno policijos nuovados.

Kūną užplūdęs nuovargis ginė namo, bet ji visai nenustelbo telefono ekrane pamačiusi Vudžio žinutę, kurioje jis nurodė iš įvykio vietos važiuoti tiesiai į nuovadą, nors ir koks vėlyvas būtų metas.

Puiki proga pasprukti nuo Brajento, kuris akylai stebėdamas bosę bandė nuspėti jos nuotaiką ir gal šimtą kartų pasiteiravo, ar jai viskas gerai.

Kima įtikino kolegą, kad jaučiasi puikiai, o dabar metas tuo pačiu įtikinti ir Vudį.

— Pone, — Kima įkišo galvą į viršininko kabinetą. Tada įėjo, bet duris paliko praviras. Ketino subtiliai išsisukti.

— Uždaryk, — paliepė Vudis.

Triukas nepavyko.

Ji atsistojo už kėdės priešais Vudžio stalą.

Nepaisydamas vėlyvo meto viršininkas tebebuvo darbe, o jo nuovargį išdavė nebent atlaisvintas kaklaraiščio mazgas ir kiek susiglamžę nepriekaištingai balti marškiniai.

— Mačiau ataskaitą, papasakok daugiau apie nusikaltimo vietą.

— Nesu tikra, kad ten įvyko nusikaltimas, — atsakė Kima. — Du paaugliai, narkotikai, vienas perdozavo, kita per plauką liko gyva. Rytoj dalyvausiu vaikino skrodime. Manau, paaiškės, kad jis netyčia perdozavo.

— Viskas? — Vudžio veidas suakmenėjo.

Kima dramatiškai skėstelėjo rankomis, nežinodama, ką viršininkas nori išgirsti.

— Ee... Brajentas nusigavo ten anksčiau...

— Ir, sprendžiant iš to, kiek man papasakojai, buvo ten visiškai vienas.

— Nelabai suprantu, ką?..

Vudžio žvilgsnis darėsi vis skvarbesnis, susierzinimas tolydžio augo.

— Ar radot adatas, kuriomis jie badėsi? Ar ant jaunuolio rankos buvo varžtis? Ar apskritai tu ten buvai?

Prieš atsakydama Kima akimirką susimąstė.

— Atvykusi į įvykio vietą užėjau į didesnįjį iš dviejų miegamųjų, maždaug šimto kvadratinių pėdų ploto. Man iš dešinės buvo seržantė ir du konstebliai — šviesiaplaukis ir du tamsiaplaukiai. Vieno tamsiaplaukio kairį dilbį puošia erelio tatuiruotė; šviesiaplaukis nešioja barzdą.

— Stoun, manau...

— Man iš kairės stovėjo trečias konsteblis, o ant grindų klūpojo du paramedikai, besistengiantys palaikyti gyvybę

merginai, kuri prieš man atvykstant įsigudrino du kartus mir-ti. Vienas paramedikas vilkėjo...

— Stoun, užsičiaupk, — nukirto Vudis.

— Taip, pone.

— O kaip tie antrankiai prie radiatoriaus?

— Taip, pone, — pakartojo Kima, stengdamasi atsikratyti prisiminimo.

— Juk nenori pasakyti, kad tai...

— ... sutapimas, — pabaigė viršininko sakinį Kima, tvirtai tikėdama, kad taip ir buvo.

— Tu juk netiki sutapimais, — gudriai pareiškė Vudis.

— Jei visai atvirai, manau, tai koks nors liūdnai pasibai-gęs erotinis žaidimas. Iš serijos „aš suleisiu dozę tau, o tu — man“. Esu tikra, ten rasis švirkštų ir adatų; kriminalistai viską surinks ir ištirs.

— Vadinasi, neįžvelgi jokių panašumų?

— Su kuo? — Kima tyčia apsimetė, kad jai net į galvą ne-šovė pagalvoti apie kažin kokius panašumus.

Jei būtų su viršininku atvira, pasakytų, jog vos įžengusi į kambarį, keletu aukštų žemiau jos pačios namų, kur gyveno šešerius metus, ji akimirksniu nusikėlė trisdešimt metų atgal ir išvydo prie radiatoriaus gulintį savo mirusio brolio kūną, bet paskui įjungė darbinę pavarą ir suprato, kad tai viso labo sutapimas, neturintis jokio ryšio su jos vaikyste. Kad ir kaip būtų liūdna, šitie vaikigaliai — viso labo su ugnimi prisizaidę narkomanai.

Nors jaunuolį ištiko tragiška mirtis, ji nesusijusi nei su ja, nei su Mikiu.

Turėjo susiprasti, kad Vudis prisimins svarbiausius faktus iš jos asmeninės bylos ir, nors juodu niekada apie tai nesikal-bėjo, nebuvo abejonės, kad viršininkas žino net tai, ką Kima

patikėjo vos vienam kitam asmeniui. Brajentas, ir tas tik apgraibomis žinojo jos istoriją.

— Taigi, Stoun, pakartosiu klausimą: ar esi tikra, kad incidentas Čoserio name nesusijęs su tavimi?

— Visiškai, pone, — užtikrintai atsakė Kima. Ir pati patikėjo savo žodžiais.

Beveik.

5

Antradienio rytą, dar prieš septintą, Kima jau buvo spėjusi išgerti visą kavinuką kavos, pavedžiojusi ir pašėrusi Barnį, savo borderkolių veislės ne itin draugišką, bet energingą augintinį, atvykusi į darbą ir nusiteikusi ankstyvam Brajento pasirodymui.

— Labas rytas, bose. Tu...

— Man viskas gerai, ir nėra priežasčių, kodėl turėtų būti kitaip. Supratai?

— Tai kaip miegojai? — perfrazavo klausimą kolega.

— Puikiai, — pildamasi jau ketvirtą puodelį kavos atšovė Kima.

Akivaizdus melas.

Vakar, po vėlyvo pasivaikščiojimo su Barniu, ji nušliaužė į lovą ir akimirksniu paniro į neramaus būdravimo būseną. Spoksojo į tamsą negalėdama pamiršti to, ką išvydo, stengdamasi nusikratyti prisiminimų, kurie veržte veržėsi lauk, bausdamiesi išlaužti skrynelės, kurioje tūnojo uždaryti, spyną.

Norėdama apgauti protą ir atsikratyti įkyrių minčių ji pasitelkė seną savo išmonę — sutelkė dėmesį į vieną mėgstamiausių motociklo maršrutų: per Stauertoną išrieda į Bridž-

norto plentą, tada nurūksta pro restoraną „Šeši uosiai“, o pas-kui neria per kaimus, kaip antai Envilis ir Morvilis.

Stengėsi įsivaizduoti, kaip „Ninja“ jai paklūsta, kaip drau-ge su motociklu pati palinksta posūkio kryptimi, nuspaudžia greičio rankenėlę, visomis išgalėmis stengdamasi suvaldyti puikiai pažįstamu keliu lekiantį motociklą. Įprastai panašūs vaizdiniai versdavo protą susikaupti, podraug įsitempdavo ir kūnas, o tada, įsivaizduojamoje kelionėje išvėdinusi galvą, Kima galiausiai užmigdavo.

Tik ne praeitą naktį. Vakar keturis kartus sukūlė menamą motociklą, nes protas užsispyrė neatlikinėti jam pakišto prati-mo, kurį Kima susigalvojo, užuot įprastai skaičiavusi avis.

Gulėdama tyliame ir tamsiame miegamajame negalėjo atsikratyti Čoserio name matyto vaizdo. Mintyse regėjo vien jaunuolio kūną, bejėgiškai atsišliejusį į radiatorių.

Todėl atsikėlė, išsivirė kavos ir keletą valandų dirbo prie motociklo, o tada išaušo rytas su savo rūpesčiais, pavojingai primenančiais nakties godas.

— Oho, tavo lūpos trūkčioja nuo kofeino ar džiaugiesi mane matydama? — pajuokavo Brajentas.

— Griūk negyvas, koks sąmojis. Iš juoko man jau plyšta pilvas.

Seržantas paskersakiavo į Kimą.

— Bandai suskelti pokštą? — jis dirstelėjo sau į pilvą, kur vos prieš mėnesį žiojėjo penkių colių ašmenų peilio palikta žaizda.

— Dieve, Brajentai, nenorėjau pasakyti...

— Labas rytas, — pasisveikino Penas, išgelbėdamas bosę nuo būtinybės baigti sakinį.

Pasidėjęs savo plastikinę dėžutę ant nenaudojamo stalo, jis nusiėmė nuo peties rankinę ir numetė po savo stalu.

Į detektyvų kambarį įskubėjo ir Steisė.

— Atsiprašau, kad vėluoju, bose, — tarė klestelėdama ant kėdės, kitados priklausiusios Kevinui Dosonui.

Kima žinojo, kad komanda iki šiol pasigenda žuvusio kolegos ir tebelaukia, kada jis išdygs kambaryje bei mestelės kokią nors neva įžvalgią pastabėlę. Bet žaizda ėmė trauktis. Ilgainiui visi susitaikė su tikrove.

— Gerai, žmonės, — pradėjo Kima. — Kiek vakar pasistūmėjo mūsų tyrimai?

— Argi vakare nebuvai iškviesta, bose? — suraukusi kaktą paklausė Steisė.

Įprastai vėlyvas iškvietimas pranašaudavo didelę naują bylą, o tai reiškė, kad kitas bylas reikės nedelsiant išnarplioti arba perduoti kitai komandai.

Tokiu atveju vienas iš jų tučtuojau stotų prie lentos, užrašytų ir pabrauktų aukos pavardę bei pareikštų, kad reikia kuo greičiau atskleisti šio asmens mirties priežastį.

Detektyvų kambaryje tvyrotų laukimo nuotaika, tarsi spragtelėjus nematomą jungiklį būtų paleistas pirmas energijos pliūpsnis. Šį laukimą Brajentas prilygindavo pojūčiui, kurį prieš gausius pietus patirdavo mėgstamame restorane. Pasak Kimos, imtis naujos didelės bylos — tai tarsi pradėti rinkti naują klasikinį motociklą, kurio detalės ir varžtai guli pasklidę ant betoninių garažo grindų. Kiekvieną detalę reikės panaudoti, prijungti prie kitos, kol galop jų visuma sudarys motociklą.

Vis dėlto šioje byloje nebuvo jokių paslapčių, kurias reikėtų atskleisti ir, nors nuo vaizdo įvykio vietoje šurpo oda, jaunuolis nebuvo nužudytas ir incidentas neturėjo nieko bendra su Kima.

— Dvigubas perdozavimas, Steise, — paaiškino inspektorė. — Tuojau paskambins Mičas, papasakos, ką rado tame kambaryje, ir byla bus išspręsta.

— A, gerai, — stengdamasi neparodyti nusivylimo sutiko Steisė.

Kitų profesijų atstovams Steisės reakcija į jaunuolio mirtį ir vargais negalais išgelbėtą merginą galėtų pasirodyti per daug šalta, bet Kima puikiai suprato, kas pavaldinės galvoje. Kiek pažinojo detektyvų — visi jautė pareigą neleisti pikta-valiams išsisukti nuo atsakomybės. Steisė nebuvo abejinga žmogaus mirčiai. Tik jautėsi nusivylusi, kad negali surasti ir sučiupti kaltininko. Įprastomis aplinkybėmis Kima sutiktų su kolege. Bet šįkart troško nusišalinti nuo incidento ir užmiršti tame bute regėtą vaizdą.

Kuo greičiau, tuo geriau.

— Tai kuo dabar užsiėmęs, Penai?

— Liko apklausti tris liudininkus, bose, bet kažin ko nesitikiu.

Kima linktelėjo. Prie įvažiavimo į Holitrėjų du trylikamečius paauglius sumušę trys vyresni vaikėzai, ir, nors užpuolikai buvo tiksliai apibūdinti, niekas rajone nepravėrė burnos.

— Darbuokis toliau.

Detektyvės nuojauta kuždėjo, kad laukia „darėme viską, ką galėjome“ pokalbis su nukentėjusiųjų tėvais. Retsykiais tyrimai nuveda ir aklavietėn.

Vis dėlto Kima norėjo būti tikra, kad pareigūnai iš tiesų padarė viską, ką galėjo.

— Steise?

— Šiandien paskutinį kartą apklausiau Lizą Stails; iki vakaro parengsiu ataskaitą.

— Gerai padirbėta, — pagyrė Kima.

Lizai Stails buvo vos per trisdešimt, ji turėjo du mažamečius sūnus. Ištisą dešimtmetį moteris tyliai kentė smurtaujančią vyrą. Taikstėsi su jo elgesiu manydama, kad saugo vaikus nuo tiesos. Kol prieš mėnesį jaunėlis šėrė jai per veidą „kaip ir tėvelis“.

Nuo minties, kad sūnūs užaugs manydami, jog mušti moterį yra normalu, Lizą sukaustė siaubas. Jos pareiškimą priėmė Steisė, kuri iš lėto, nestokodama atidos bei užuojautos, padėjo moteriai išgyventi bylos tyrimą.

Išėjo didelė, solidi byla, kurią perduos Karališkajai prokuratūrai.

— Penai, žinai, kas dabar bus? — Kima smakru kryptelėjo į jo stalą.

— Tikrai? — seržantas nudavė išsigandęs.

Bosė sukinkavo galva.

— Vadinasi, sakydama, kad Betė — tai dovana, kurią gavau prisijungdamas prie komandos...

— Aha, nereikėjo priimti tų kalbų už gryną pinigą, todėl gražink vazoną. Dabar jis priklauso Steisei.

Glostydama žalius lapus konstablė triumfuojančiai pažvelgė į kolegą.

— Labiau pasistenk, Penai, ir kitą kartą Betė...

Kimos mintį nutraukė suskambęs telefonas.

— Tik atsiliepsiu į Mičo skambutį, — ji patraukė prie Akvariumo, leisdama suprasti, kad komanda gali grįžti prie darbų. — Labas, — pasisveikino klestelėdama ant kėdės.

Tarpduryje išdygęs Brajentas liko stovėti atsirėmęs į staktą.

— Labas rytas, inspektore. Tikiuosi, po naktinio žygio jautiesi gerai? — pasidomėjo Mičas.

Kima pasigedo eksperto įvykio vietoje, bet nebuvo prasmės jo laukti.

— Iki pietų atsiųsiu radinių iš įvykio vietos sąrašą bei išvadas, bet pamaniau, gal norėtum išgirsti pirminių išvadų santrauką?

— Pirmyn, — sukirodama pirštais rašiklį paragino Kima.

— Radom iš jaunuolio džinsų kišenės išbyrėjusias moneetas — iš viso svaras septyniasdešimt du pensai. Priekinėje ki-

šenėje buvo popierinė nosinė, tuščia piniginė, senas prekybos centro kasos čekis, ir faktiškai tai viskas.

Kol Mičas baigė pasakoti, inspektorė suskaičiavo septyniolika mėlynų juostelių ant Brajento kaklaraiščio.

— Ir?.. — Kima laukė, kada nusikaltimo vietos tyrėjas pasakys svarbiausią dalyką. Kad incidentas — tai bandymas įvykdyti dvigubą savižudybę ar netyčinę mirtis.

— Eee... Ir šiandien labai gražus rytas, tiesa?

— Adatos, — priminė Kima ir žiūrėdama į Brajentą pakraipė galvą. Šiaip jau Mičas tikras profesionalas, bet kartais ir jis dirba atbulomis rankomis.

— Apgailestauju, bet adatų nėra, — tvirtai atsakė ekspertas.

— Bet paramedikai... pareigūnai...

— Jokių adatų, — kategoriškai paneigė Mičas.

Tai išgalvok tas adatas, norėjo surikti Kima. Sumeluok man!

— Taigi, visa ataskaita...

— Ačiū, Mičai, — Stoun padėkojo ir baigė pokalbį.

Nuo durų ją sekė klausiamas Brajento žvilgsnis.

— Įvykio vietoje nerado adatų, — kuždomis pasakė inspektorė.

Seržanto veidas atspindėjo Kimą pagavusį siaubą, kai ši suprato, ką tai reiškia.

Jaunuoliai ne patys susileido narkotikų.

6

— Skrodimas prasidės maždaug po penkių minučių, — priminė Brajentas, kai įžengusi į Rasels Holo ligoninę Kima nukulniavo į priešingą nei morgas pusę. Ligoninės koridoriai

iki šiol aitrino detektyvės prisiminimus apie tai, kaip tiriant paskutinę didelę bylą partneris patyrė dūrį į pilvą.

— Mirusiosios aukos skrodimas, — patikslino Kima. — Kiek žinau, turime ir gyvą.

— Teisybė, — sutiko seržantas ir nusekė paskui bosę į pagrindinę registratūrą, į kurią jau rinkosi rytinės pamainos darbuotojos.

Nepaisydama eilėje laukiančių dviejų lankytojų, Kima išspaudė, jos manymu, atsiprašančią šypsena ir nudrožė tiesiai prie registratūros langelio. Deja, tyliai jai už nugaros kartojami Brajento atsiprašymai bylojo, kad su šypsena prašauta pro šali.

— Detektyvė inspektorė Stoun, — Kima atkišo ženkleį registratorei, kuri jau žiojosi paaiškinti laukimo eilėje taisykles. — Vakar vakare atvežė merginą, maždaug aštuoniolikos, įtariamą narkotikų perdozavimas.

Darbuotoja pasisuko prie kompiuterio.

— Pavardė?

Kimai knietėjo pasakyti, kad žinodama pavardę būtų iškart ją pasakiusi, bet prikando liežuvį. Jei registratorė bus geranoriška, gal ir neteks varstyti kiekvienos palatos durų, ieškant tos merginos.

— Nenustatyta.

Papūtusi lūpas moteris perbėgo pirštais per klaviatūrą. Tada stabtelėjo ir ištiesusi dešinę ranką įjungė nedidelį stalo ventiliatorių.

— Intensyviosios terapijos skyrius, — pagaliau šyptelėjo ji. — Ar reikia?..

— Ne, ačiū. Žinom.

Kima nukurnėjo pro kavinę ir Brajentas nusekė iš paskos.

— Klausyk, bose, dėl vakar vakaro... — pasivijęs pradėjo kalbą seržantas.

— Brajentai, nenorėjau apie tai kalbėti tada, nenoriu ir dabar. Taip, esama šio tokio panašumo į įvykį mano praeityje, bet tai tik sutapimas, ir neturiu jokio ūpo gilintis. Gerai?

— Aha, ačiū, kad pasakei, bet aš tik norėjau atsiprašyti, kad per daug dramatiškai sureagavau.

— A, atsiprašymas priimtas, — apstulbinta partnerio atsakė Kima.

— Bet turi pripažinti...

— Brajentai, užsičiaupk ir daugiau nė žodžio, — atėjus prie palatos paliepė bosė.

Seržantas pakluso.

Kima parodė ženklelį darbuotojai ir ši nusišypsojo ką tik pradėjusio pamainą žmogaus šypsena.

— Kuo galiu padėti?

— Vakar atvežė paauglę. Įtariamas narkotikų perdozavimas. Turiu pasikalbėti su...

— Apgailestauju, bet negaliu jums padėti, — papurtė galvą moteris.

Kimos kantrybė seko.

— Bet registratūroje sakė, kad ji...

— Negaliu jums padėti, inspektore, nes jūsų ieškoma mergina mirė. Vos prieš ketvirtį valandos.

7

Ostinas Penas sėdėjo savo „Ford Fiestoje“ priešais įvažiavimą į Holitrėjų.

Dar lankydamas mokyklą žinojo apie šį rajoną. Čia nuolat tykojo pavojai ir kone kas vakarą Holitrėjų rodydavo per žinias. Vaikystėje ir net vėliau, kai mokėsi policijos mokykloje,

žinojo, kad Holitrėje galima gauti į kailį, čia knibždėjo asoci-alų ir narkomanų, bet tik pastarąjį dešimtmetį rajone pamažu įsitvirtino organizuotos nusikaltėlių gaujos.

Vakarų Mersijoje irgi buvo panašių rajonų. Jį patį daugybę kartų yra iškvietę į Vestlandsą Droitviče, bet tokios nykumos, kokia alsavo kiekvienas Holitrėjaus kampelis, jam dar neteko matyti.

Kad ir kaip būtų gaila, nusikaltimus Holitrėje gaubė nežinomybės ir visuotinės tylos marška, bet tai nebuvo susiję su bendruomene. Juk diduma rajono gyventojų — bendruomenės atskalūnai. Ir tylėjo jie dėl dviejų priežasčių: nekentė policijos ir buvo per smarkiai įsibaiminę vietinės gaujos. Būtų didelis iššūkis pašalinti bent vieną iš šių priežasčių, ką ir kalbėti apie abi. Vis dėlto Penas vylėsi rasti bent ką nors, kam Holitrėje nedreba kinkos.

Jis pažvelgė į eilę apleistų parduotuvių. Visų, išskyrus dvi, langai buvo užkalti.

Užvakar vėlyvu metu Daglasas Meisonas ir Kelvinas Smartas drįso įkelti koją į Holitrę, bet nespėję nueiti toliau nei šios parduotuvės, gavo šešis kaulų lūžius per abu ir buvo pašventinti daugybe įbrėžimų bei mėlynių. Per apklausą sutartinai teigė manę, kad ant kampo yra žuvies ir bulvyčių parduotuvė.

Penas berniukais nepatikėjo, bet kalbėdamasis su jų tėvais apie savo įtarimus nutylėjo.

Paklausinėjęs šen bei ten sužinojo, kad tarp vietinių vaikų iš padorių ir garbingų šeimų įsivyravo Holitrėjaus iššūkio mada — kam pavyks nueiti kuo giliau į rajoną. Ką gi, šiuodu mažokai tenuėjo. Vis dėlto, net jei vaikai tik žaidė, jie niekam netrukdė ir tikrai nenusipelnė būti sužaloti. Dabar abu sėdėjo namuose, popinami teisingumo ištroškusių tėvų. Ar tik neliks jie musę kandę, svarstė Penas.

Juk pasakodamas bosei apie bylą matė nusivylusį jos žvilgsnį. Pokalbis su berniukų tėvais taip pat nežadėjo nieko gero. Argi gimdytojai patikės, kad nėra liudininkų, mačiusių, kaip vidury baltos dienos kažkas vos ne iki sąmonės netekimo sumušė jų vaikus?

Penas neišsisuks atsakymu „tai Holitrėjus“. Būtų keista, jei to pakaktų.

Bosės veido išraiška jam irgi nepatiko. Žinojo, kad ji nusivylusi ne jo darbu, bet pačia situacija.

— Prakeikimas! — Penas trenkė kumščiais į vairą.

Jei tik kas nors sutiktų pasikalbėti, jam pakaktų ir vieno žmogaus.

— Eik tu šikt, bičiuli, — balsu nusikeikė, kai vos keleto milimetrų atstumu pro jį pravažiavo furgonas. Seržanto mašiną sudrebino oro banga. — Aš, po velnių, pranešiu... — pagrasino sau panosėje, bet perskaitęs užrašą ant automobilio galo nutilo.

Tada nusišypsojo, paleido variklį ir nuvažiavo furgonui iš paskos.

8

Kai Kima ir Brajentas įėjo, Kitsas nuspaudė diktofono pauzės mygtuką.

— Džiaugiuosi tave matydamas, Brajentai, — žiūrėdamas į Kimą tarė patologas. — Matau, atsivedei savo buldogą.

— Neerzink jos, Kitsai. Ji blogos nuotaikos, — pavargusiu balsu įspėjo Brajentas.

— Kaip tu ir atskiri jos nuotaikas? — nustebo Kitsas.

— Mano nuotaika tikrai nepagerės, jei jūs, klounai, elgsitės taip, tarsi manęs čia nebūtų, — atkirto Kima.

— Oi, kokia įžeidi inspektorė, — ramiai sureagavo Kitsas. — Ir kas gi atėmė tavo mėgstamą žaislą?

— Mergina mirė, — šaltai atrėžė detektyvė, įsitaisydama ant metalinio darbastalio.

— A, taip. Girdėjau, kad vos gyva. Kaip suprantu, paramedikai ją gaivino.

— Dukart, — patvirtino Kima. — Bet ji paniro į komą ir prieš pusvalandį išleido dvasią.

— Jei pagalba būtų atskubėjusi anksčiau, kas žino, — atsiduso Kitsas. — Laiku sureagavus, nuo heroino perdozavimo galima išgelbėti.

— Tikrai? — išpūtė akis Brajentas. — O aš maniau, jei perdozavai, dainelė sudainuota.

Kitsas papurtė galvą.

— Kaip žinia, heroinas yra opioidas. Patekęs į smegenis jis vėl virsta morfinu, kuris jungiasi prie opioidų receptorių centriniame nervų sistemoje. Dopaminas užlieja sistemą suteikdamas malonumą, daug didesnę, nei galėtum pajusti natūraliai.

— Taip išsivysto priklausomybė nuo malonumo, — pridūrė Brajentas.

— Tiesą sakant, ne, — pataisė gydytojas. — Euforijos pojūtis trumpalaikis. Malonumas sumažėja, o ilgai nei ir visai pranyksta, nes išsivysto tolerancija narkotikui. Dauguma užkietėjusių narkomanų vartoja kvaišalus, norėdami išvengti abstinencijos, o *kaifas*, kurį pajuto pirmąsyk, — tik tolimo prisiminimo aidas.

— O perdozavimą galima įveikti? — nustebo Kima.

Kitsas sulinksėjo galva.

— Yra chemikalų, kurie jungiasi prie tų pačių receptorių, laikinai pakeisdami heroiną, bet jų poveikis trumpesnis ir organizme jie neužsibūna. Vadinasi, gydymas nėra idealus, bet galima jį pasitelkti.

— Mūsų mergaitei jis, deja, nebepadės, — tarstelėjo Brajentas.

— Vargšas vaikas, — Kitsas pakratė galvą. — Atrodo, mudu netrukus susitiksime.

Kima dirstelėjo į laikrodį.

— Argi nesiruošei devintą užsiimti jaunuoliu?

Visi trys darbastaliai stovėjo tušti.

— Su vaikinu jau baigta, — nusišypsojo Kitsas. — Kai Michas pasakė, kad įvykio vietoje nerado adatų, turėjau nuojautą, — ir, kaip dažnai pasitaiko, ne be reikalo, — kad šiandien iš pat ryto įsiverši į morgą, reikalaudama atsakymų.

— Turbūt tai buvo galima nuspėti ir neturint aiškiaregystės dovanos? — paklausė Kima.

Nekreipdamas į ją dėmesio Kitsas ėmė skaityti iš bloknoto:

— „Nenustatytos tapatybės vyriškos lyties asmuo, penkių pėdų septynių colių ūgio, juodų garbanotų plaukų. Sveria šimtą septyniolika svarų“ — o tai keturiais svarais mažiau, negu turėtų sverti, būdamas tokio ūgio. Tikriausiai nereikia sakyti, kad jam ant kūno rasta žymių, likusių po dūrių, leidžiantis heroiną. „Vaikystėje patyrė keturių kaulų lūžius.“

— Arba labai jau nerangus, arba buvo mušamas, — spėjo Brajentas.

Kitsas linktelėjo.

— Negaliu garantuoti, bet, sprendžiant iš kaulų, jo vaikystė buvo skurdi. Pagrindiniai organai gana geros būklės, nors vyrukas mėgo išgerti. Nežymiai pažeistos kepenys. Nesant kito aiškaus metodo, mano nuomone, šis jaunuolis mirė nuo heroino perdozavimo. O išsiaiškinti, kaip narkotikai pateko į jo organizmą, yra tavo darbas, inspektore.

— Ar turime už ko užsikabinti, kad nustatytume jo tapatybę?

Dieve, kaip Kimai nepatiko galvoti apie bevardes aukas! Jai būtina žinoti tapatybę žmogaus, kurio vardu siekia teisingumo.

— Tave domina nuomonės ar faktai? — paklausė patologas.

— Paprastai tokių klausimų neuždavinėji, — atšovė Kima.

— Atpažįstu senąją inspektore, — žiūrėdamas pro akinių viršų mestelėjo Kitsas. — Sakyčiau, jam devyniolika dvidešimt metų, benamis. Sprendžiant iš nagų ir dantų, ne itin rūpinosi higiena. Ant kairiojo žasto turi keltų apyrankės tatuiruotę.

Kitsas nutilo, Brajentas išsitraukė bloknotą.

— Dešinės ausies lezgelis pradurtas, bet užgijęs, — tęsė patologas. — Mėginius išsiunčiau į laboratoriją, rezultatus pateiksiu per artimiausias keletą dienų.

Kima nušoko nuo darbastalio, jos nuotaika buvo aiškiai pagerėjusi. Akivaizdu, kad šis įvykis niekaip nesusijęs nei su ja, nei su jos praeitimi, ir, nors du žmonės mirė lygiai taip, kaip nužudyti ją ir Mikį buvo suplanavusi motina, tai viso labo sutapimas. Vadinasi, Kima tirs šią žmogžudystę kaip ir kitas, ši byla niekuo neypatinga. Galų gale ji patikėjo Čoserio name nemačiusi trauminio įvykio iš savo praeities rekonstrukcijos — sutapimas ir nieko daugiau. Kokakolos butelis galėjo seniausiai voliotis tame kambaryje, be to, trūko esminės detalės iš jos praeities, vadinasi, galima ramia širdimi atmesti bet kokias sąsajas. Vudis liepė pranešti, jei bus naujienų.

— Uch, — atsiduso Brajentas, kai juodu priėjo prie durų. — Matau, tau palengvėjo, sužinojus, kad incidentas nesusijęs su tavimi, todėl nėra reikalo grįžti...

— Tai dar ne viskas, inspektore, — sustabdė Kitsas.

Kimai apsivertė viduriai. Na, žinoma, kaipgi kitaip.

Ji atsigręžė į patologą ir kietai sukando dantis.

— Jaunuolio skrandis buvo bemaž tuščias, bet galiu pasakyti, kad prieš pat mirtį jis šio to užkando.

— Ką turi galvoje? — Kimai perdžiūvo burna.

— Dėl užkandos pajuokavau, bet štai jo gerklėje radau popieriaus gumulėlį. Giliai gerklėje. Noriu pasakyti, kad kažkas jį ten įgrūdo. Regis, tai krekerių pakuotės fragmentas.

Kima pasisuko į partnerį, jo akyse švietė klausimas.

— Vežk mane į nuovadą. Nedelsdamas.

9

— Pone, reikia pasikalbėti, — įpuolusi į Vudžio kabinetą pareiškė Kima.

Įsitempęs viršininko žandikaulis ir lengvai virpančios šnervės bylojo, kad ji pamiršo pasibelsti. Eilinį kartą.

Jis pakėlė ranką, toliau klausydamasis balso kitame telefono laido gale.

— Supratau, pone. Sutinku. Pranešiu, kai bus naujienų, — pažadėjo ir baigė pokalbį. Tada sunėrė po smakru pirštus. — Kas tokio skubaus nutiko, kad įsiveržei į mano kabinetą nepasibeldusi?

— Yra naujienų, — pranešė Kima ir atsisėdo.

Vudis dar smarkiau suraukė kaktą, ir ne todėl, kad Kima atsisėdo jam nepasiūlius. Iki šiol, kada tik užeidavo į kabinetą, visus reikalus Stoun stengdavosi aptarti stovėdama. Tiesą sakant, jei galėdavo rinktis, bendraudavo iš tarpdurio.

— Kokių naujienų? — paklausė Vudis ir pasisuko į kompiuterį. — Jei gerai suprantu, tai ne šiaip sau narkotikų perdovavimas, kaip pasirodė pradžioje, o dviguba žmogžudystė. Dar tik dešimta valanda ryto, o tu sakai, kad yra ir kitokių naujienų?

Kima palinkėsėjo galva.

— Bijau, kad taip, — giliai įkvėpusi patvirtino. Tuoju ji

pasakys tai, kas gali viską pakeisti. — Pone, galimas daiktas, kad ryšio esama.

— Ryšio su kuo?

— Su manim, — atsakė Kima. — Mirusio jaunuolio gerklėje kai ką rado. — Ji nuleido balsą. — Krekerių pakuotės skiautę.

— Oi, — žioptelėjo Vudis, — ojoj, — pakartojo, prisimindamas smulkiausias asmeninės Kimos bylos detales.

Jis pratylėjo ištisas penkias sekundes.

— Vadinasi, mes...

— Pone, nenoriu būti nušalinta nuo bylos, — išpyškino Kima. — Suprantu jūsų požiūrį, bet jei byla susijusi su mani, esu tinkamiausias asmuo vadovauti tyrimui, o jei ir nesusijusi, vis tiek esu tinkamiausia.

Vudis šyptelėjo.

— Ir pati kukliausia.

Kima žinojo, ko laukti. Po to, ką viršininkui pasakė, jam neliko kitos išeities, kaip tik ją nušalinti, pasikviesti naują dektetyvą inspektorių arba perduoti bylą kitai komandai.

— Jau išsiaiškinai aukų tapatybes? — paklausė Vudis.

— Kol kas nenustatytos, bet aš jų nepažinojau.

— Vadinasi, turim du narkomanus, priklausomus nuo heroino ir nužudytus bute, esančiame netoli to, kuriame tu gyvenai. Be to, jaunuolio gerklėje rasta popieriaus?

— Taip, pone, bet ten buvo...

— Stoun, — nutraukė pavaldinę Vudis. — Ar pasakiau ką nors neteisingai?

Ji papurtė galvą.

— Tokiu atveju siūlau patylėti.

— Bet, pone, aš tik manau...

— Tai ir yra pagrindinė tavo problema, Stoun. Dabar visiškai nesvarbu, ką tu manai. Dabar svarbiausia — ką manau aš.

10

— Gerai, berniukai ir mergaitės, meskit viską, ką darot, — grįžusi į detektyvų kambarį nurodė Kima.

Visi nustebo, tik Penas atrodė nusivylęs.

— Tikrai, bose?

— Na, tavo byloje juk neatsirado skubaus darbo? — paklausė ji. Paauglių tėvai porą valandų palūkės, prieš sužinodami, kad policijai nepavyko patraukti užpuolikų baudžiamojon atsakomybėn.

— Turiu žmogų, galintį paliudyti, kad berniukus užpuolė, — tarė Penas.

— Kaip tau pavyko? — suraukė kaktą Kima.

Jos nebuvo nuovadoje vos keletą valandų.

— Ponia Moubrei iš Bažnyčios gatvės devinto namo. Ji buvo kieme, kai pro šalį praėjo trys mūsų įtariamai jaunuoliai, juokdamiesi aptarinėjantys savo darbelius.

Kima įtariamai dėbtelėjo į seržantą.

— Ir kodėl ji nusprendė netylėti?

— Keliasi gyventi kitur. Sakė persisotinusi tokiu gyvenimu. Dabar gyvens pas seserį Anglesyje. Todėl nesibijo kalbėti.

— Steise, grąžink Penui Betę, — sužavėta paliepė Kima.

— Bet, bose...

— Penas nusipelnė atgauti savo gėlę, — paaiškino viršininkė.

Steisė nenoriai pastūmė vazoną Penui, tiesiai į jo laukiančias rankas.

— Gerai, kas eis prie lentos?

Brajentas pakilo.

— Kas, išskyrus Brajentą, eis prie lentos? — patikslino klausimą Kima. Seržantas rašė kaip su vištos koja.

Steisė šoko nuo kėdės ir paėmė žymeklį.

Kaip visada, Kima ne iš karto suprato viršininko užmačius. Jis ne šiaip liepė jai užsičiaupti. Juk jis turės nuspręsti, nušalinti ją nuo bylos ar ne, todėl nūnai nebuvo svarbu, ar, Kimos nuomone, nusikaltimas susijęs su jos praeitimi. Svarbiausia buvo tai, ką šiuo klausimu mano pats Vudis. O jis nusprendė krekerių pakuotės skiautę mirusio jaunuolio gerklėje laikyti paprastu sutapimu.

— Pirmiausia turiu pasakyti, kad Vudis kategoriškai įbruko mums pagalbininką. Kol kas nežinau, kas ir kaip, bet tokia buvo jo sąlyga.

Su bosu nepasiginčysi.

— Dar blogiau yra tai, kad visiems mums griežtai uždrausta bendrauti su žurnalistais. Tai viršūnių prerogatyva.

Ir ačiū Dievui.

— Turbūt labai nusiminei, bose, — tarstelėjo Brajentas.

— Siaubingai nusivyliau, — patvirtino Kima.

Pasiruošusi rašyti Steisė stovėjo prie lentos.

— Gerai, vienoje lentos pusėje užrašyk „nežinoma moteris“, kitoje — „nežinomas vyras“.

Buvo apmaudu, kad negali įvardyti aukų, bet vylėsi, kad netrukus jų tapatybės paaiškės.

— Po „nežinomas vyras“ užrašyk „tatuiruotė — keltų apyrankė“, „benamis“ ir „sausainių pakuotė“.

— Ką? — Steisė atsisuko.

— Gerklėje, — stengdamasi išlaikyti tolygų balsą pridūrė Kima. Nusprendė, kad, laikydama tą popieriaus gumulėlį sausainių pakuote, išliks objektyvi ir dalykiška.

— Jėzau, ką gi tai galėtų reikšti? — nustebo Penas.

Kima gūžtelėjo pečiais.

Komanda bemaž nieko nežinojo.

Reikia tikėtis, ji sučiups tą nieką anksčiau, nei turės atskleisti visas kortas kolegoms.

— Gera, Penai, imkis lauko stebėjimo kamerų, o tu, Steise, bandyk nustatyti aukų tapatybes ir išsiaiškink, kas skambino į policiją.

— O mes, bosc? Ką darysime mes? — paklausė Brajentas. Kima giliai įkvėpė.

— O mes, Brajantai, grįšime į nusikaltimo vietą.

11

— Tikrai manai, kad geriau jiems nieko nesakyti? — pakeliui į aikštelę paklausė Brajentas.

— O kaip, tavo nuomone, turėčiau elgtis? Išspausdinti tuntą savo bylos kopijų ir išplatinti po visą nuovadą?

— Tau neatrodo, kad slėpdama tiesą suriši jiems rankas?

— Brajantai, tyrimas prasidėjo vos prieš keletą valandų. Nespėjau net batų raištelių užsirišti, ką jau kalbėti apie kolegų rankas. Jie žino su byla susijusius faktus, ir to pakanka.

— O kas bus mūsų padėjėjas ir ką tiksliai jis darys? — miikliai pakeitė temą seržantas.

— Nežinau, ir dar kartą — nežinau, — atsakė Kima, ir Brajentas nuvairavo per aikštelę.

— Vadinasi, tavęs nenušalino tik su sąlyga, kad gausi padėjėją? — įžvalgiai pasiteiravo jis.

— Žinau, bet gal apsimeskime, kad turime išnarplioti dvigubą žmogžudystę ir verčiau pasikalbėkime apie ją?

— A, taip ir maniau, — reikšmingai tarė Brajentas. — Gerai. Turiu keletą klausimų. Kas tie jaunuoliai? Kaip juos nužudė? Kaip įviliojo į butą, o gal jie skvoteriai? Kas tas anonimas, skambinęs į policiją? Ar nusikaltimas tyčia buvo suplanuotas taip, kad iškviestų tave? Kam tie antrankiai? Ką reiškia popierius burnoje? Kaip...